

Thư Gửi Các bạn Mình

Các bạn mình thân mến,

Chỉ còn một ngày nữa là hết tháng bảy, dương lịch, tức năm Tây chứ không phải tháng bảy âm lịch, tháng của cặp vợ chồng Ngâu đang cư ngụ đâu đâu ở trên cõi trời chờ đến tháng bảy để ôm nhau khóc sụi sụi suốt ngày suốt đêm, khóc triền miên bất tận khiến cho dưới cõi trần cũng ướt đẫm. Khi nào đến tháng bảy năm ta thì mình sẽ viết chuyện “tháng bảy mưa Ngâu”.

Giờ thì nói chuyện tháng bảy năm Tây. Tháng này vẫn còn là tháng của mùa hè cho nên nhiều gia đình cố thu xếp để đưa con cháu đi chơi xa năm mươi bữa, sau đó trở về chuẩn bị cho sắp nhỏ đến trường vào khoảng cuối tháng tám. Đối với mình, không còn chuyện lo cho sắp nhỏ nữa nhưng cũng muốn đi ra khỏi thành phố nóng nực nổi tiếng này để đến một nơi nào đó với hy vọng hưởng được một tí mát mẻ cho đỡ khổ tấm thân già. Thế là đầu tháng bảy năm Tây này mình vác ba lô leo lên máy bay sang Canada, đến thành phố Calgary, thứ nhất là để ngao du sơn thủy, hai là thăm vài người quen mà mình có dịp sang thăm dạo mình mới đến Mỹ hai mươi năm về trước - 1995. Lần trở lại thành phố Calgary này, nhìn chung chung thì cũng như lần trước, lối kiến trúc nhà cửa, đường sá, sinh hoạt buôn bán, lối sống của dân chúng... cũng xem xem như ở Hoa Kỳ. Nhưng nói như thế cũng có phần hơi hồ đồ, vì chỉ được nhìn bên ngoài và cảm nhận một cách khái quát thôi. Không

có dịp ở lâu và tìm hiểu nên có những điều thấy vậy mà chẳng phải vậy đâu. Cho nên chỉ xin đề cập đến vài chuyện “mất thấy tai nghe”. Nhiều bạn mình ở Canada đừng chê kể viết thư này “chẳng biết gì” nha. Được như vậy thì xin muôn vàn đa tạ. Ngoài việc đi thăm các thắng cảnh nổi tiếng như khu du lịch Banf, khu bảo tàng khủng long, thác và hồ nước, rừng có cây già 800 tuổi...mình không quên để ý đến vài chuyện vụn vặt như sau:

Hồi năm, năm 1995 khi sang đến thành phố Calgary thăm người em và gặp một số người Việt ta bên đó thì thấy thấy đều gọi người bản địa Canada là người Tây...mấy thằng Tây, mấy bà “Tây” làm mình nhớ lại ở Việt Nam một thời dân ta gọi là ông Tây bà Đầm để chỉ các ông các bà người Pháp sang Việt Nam ta đô hộ nước ta trong ngót một

thế kỷ (đúng là 83 năm). Mình thắc mắc là tại sao không gọi người Canada mà lại gọi là người Tây. Thắc mắc thì cứ thắc mắc thôi chứ cũng chưa bao giờ hỏi ai tại sao? Mà có hỏi, chắc có người đó cũng ú a ú ó thôi hoặc trả lời: đó là người Tây. Loanh quanh lẫn lộn cũng là Tây với Tây. Có lẽ mấy ông mấy bà người chính gốc Canada là người da trắng mũi lõ mắt xanh và không nói được tiếng Việt nên cứ gọi dân Tây cho nó tiện. Nếu gọi người Canada thì khi nói phải phát thành ba âm là Ca... Na... rồi Đa... hao hơi tốn sức. Điều thắc mắc thứ hai của mình là ít thấy người “Tây đen”. Có phải những người Canada gốc Phi Châu sống tập trung vào một số khu vực nào trên nước Canada nên thỉnh thoảng mình mới thấy được vài ba trụ chứ không đông đảo, ồn ào, to tiếng như ở Mỹ mà gần đây đã xảy ra không biết bao nhiêu vụ va chạm đã đưa đến hậu quả là từ bị thương cho tới chết ở một số tiểu bang, nhiều nhất các vụ cảnh sát trắng trắng bắt mấy anh mấy chị đen đen, ra tay quá đáng gây tử vong khiến mấy anh mấy chị đen đen biểu tình inh ỏi. Lại có, mới đây một anh thanh niên da trắng trắng 21 tuổi vác súng khĩa vào bên trong một nhà thờ của người da đen đen ở tiểu bang S. Carolina. Hận thù đen đen trắng trắng âm ỉ chắc là chẳng bao giờ ngưng. Mấy ông mấy bà trắng trắng KKK hình như cũng còn thấp thoáng đâu đó, lại còn muốn treo lá cờ của thời kỳ phân biệt chủng tộc lên cột cao. Có điều mà bản thân mình chẳng dám quyết đoán cho là đúng, hình như lúc ngài Obama lên nắm quyền cai trị nước Mỹ thì những vụ xung đột trắng trắng đen đen xảy ra có chiều

lạm phát. Đúng là làm mất tinh thần đoàn kết của “Hợp Chúng Quốc”.

Nói đi du lịch nước Canada cho nó oai chứ thực sự mới chỉ “cưỡi ngựa xem hoa” mà lại nhằm ngựa “phi nước đại” chứ không phải “ngựa đi nước kiệu” từ Calgary sang Vancouver, Victoria. Mình chưa có dịp đi về hướng đông của Canada, nơi có có một số người quen là đồng hương Đà Lạt. Vẫn mong có một chuyến ghé thăm Montréal, Québec và Ottawa cho thỏa lòng mong muốn của kẻ già này. Vừa rồi có một tuần ở thành phố Calgary và một tuần đi ngao du hồ biển và đảo ở Vancouver và Victoria mình có nêu thắc mắc là tại sao bên này (Canada) mình không thấy bóng dáng mấy anh chị và một đàn em bé hơi đen đen người Mexico đâu cả, không thấy mấy anh Mễ vai u thịt bắp đứng ở một số các tụ điểm trước các tiệm Home Depot hay kéo nhau đi các chợ trời để mua sắm ăn uống nháy nhót như bên Mỹ. Có người cho mình biết là chính sách của chính phủ Canada là không cho đám người gốc trung nam Mỹ di dân đến Canada, họa hoằn mới có một số trường hợp mà thôi. Còn nữa, được biết thêm là chính phủ cũng có cho phép một số

người gốc Châu Mỹ La Tinh nhập vào Canada để làm việc ở một số nông trại khi vụ mùa cần theo đơn xin của các trại chủ, hết vụ mùa (gieo trồng và gặt hái) thì trả họ về chốn cũ. Nói cho cùng thì dân trung nam Mỹ có tìm đường vượt biên thì nơi họ đến là xứ Cờ Hoa chứ có anh chị cậu mợ nào lại thích lò dò lên tận miền bắc để tìm đường vượt biên sang Canada. Họ đã đến xứ Cờ Hoa, chẳng cần phải vượt biên lần nữa để đến xứ Cờ Lá Phong đầu.

Chuyện kể tiếp khi thăm Calgary (không dám nói thăm Canada) là con đường đi về phía tây, nơi có thành phố Vancouver và thủ phủ Victoria của tỉnh bang British Columbia. Hai thành phố này nằm cách biên giới Mỹ chẳng bao xa cho nên dân chúng Mỹ thường lái xe qua lại biên giới hai nước như ăn cơm bữa và nghe nói dân Việt ta cũng thích sang Vancouver, ngoài việc ngao du sơn thủy, trên đường về thường hay mang theo một mớ trái cây để về xức cho đã, nếu dẫu không kỹ thì bị các quan ngại hải quan ở biên giới cho vô thùng rác ráo trội. Mình không có thời gian nên không ghé được những nơi nghe nói là có nhiều loại trái cây ngon hết xẩy. Lại nữa, dự định sẽ đi xem vườn hoa đẹp nổi tiếng ở Vancouver cũng không được nốt. Lý do là leo lên phà ra đảo chơi mất hai hôm. Bù lại, vào phút chót mua được một chiếc vé hạng bét để vào xem trận chung kết bóng tròn nữ giữa đội nữ Hoa Kỳ và đội Nhật Bản. Thấy đội Nhật Bản vô cùng dũng mãnh ở trận bán kết nên cũng rất lo cho đội nhà. Không ngờ mới 16 phút đầu, các nữ đấu thủ Hoa Kỳ chạy chưa đờ mồ hôi đã đá thủng lưới đội Nhật Bản 4 lần. Ngồi ở tận trên cao và xa nhưng nhờ có

chiếc ống nhòm trong tay để theo dõi các đường banh hết sức lả lướt của các kiều nữ Hoa Kỳ, các em nhà ta vừa đẹp lại vừa giỏi, mình vô cùng thán phục. Trận chung kết Mỹ Nhật được biết có 54,000 người Mỹ sang Vancouver để xem, trong đó có cả phó tổng thống Joe Biden. Mình hết ầm ức vì cái năm cúp bóng tròn nam tổ chức ở Hoa Kỳ 2002, có một trận đấu tại thành phố Dallas mà mình muốn đến xem mà chẳng được vì “đường xa ướt mưa”.

Mình đến Calgary đúng vào dịp lễ độc lập của Canada. Đó là ngày 1 tháng 7. Ở đây dân chúng không gọi là Independence Day mà gọi là Canada Day tức là ngày Canada kỷ niệm sự thống nhất toàn bộ đất nước. Trong ngày này ở khắp mọi nơi, dân chúng được nghỉ việc để tham dự các cuộc diễn hành, đốt pháo bông, ăn nhậu và xem các chương trình hòa nhạc cũng như trình diễn văn nghệ...Riêng tại thành phố Calgary năm nào cũng có những ngày hội được gọi là Calgary Stampede diễn ra từ ngày 1 đến ngày 12 tháng 7. Đại khái thì cũng chẳng có gì đặc biệt hơn so với các lễ hội tại Hoa Kỳ. Vào khu lễ hội phải mua vé 18 đô Canada, mình thuộc thế hệ ba cao nên tiền vé giảm

chỉ còn 9 đô. Điều đặc biệt đầu tiên mình nhận ra trong lễ hội này là tất cả những người đến vui chơi đều đội một chiếc nón giống y chang kiểu nón cao bồi xứ Tách Xịt. Các hàng quán bán món ăn thức uống cũng như những tụ điểm vui chơi lúc nào cũng có khách đông đúc, đặc biệt vì trời nóng trên 90 độ (F) nên các quầy bán nước uống rất đông người chờ đợi. Cũng có những màn biểu diễn cưỡi ngựa như lễ hội Rodeo hàng

năm ở Houston, có sân khấu trình diễn ca nhạc, những show về xiếc, biểu diễn các vũ điệu của người da đỏ, các phòng triển lãm tranh đủ mọi trường phái. Muốn xem cho hết các tiết mục của lễ hội Calgary Stampede cũng phải mất hai ngày. Còn nhớ thêm, vào một buổi trưa dừng chân ở thủ phủ Victoria của tỉnh bang British Columbia thì thấy thiên hạ tập trung rất đông ngay bên hồ có thuyền bè tấp nập. Hỏi ra mới biết họ đang đứng ngồi để chờ xem một cuộc diễu hành của những người đồng tính. Vì phải lên xe để về thành phố Kelowna tắm hồ và vô vườn hái cherries nên mình đã không có dịp để chiêm ngưỡng các “cậu ôm cậu, mợ ôm mợ” đi dung dăng dung dẻ trên đường phố. Chắc cũng vui lắm...

Các bạn mình thân mến,
Nếu kể những chuyện linh tinh nhân chuyện thăm Calgary thì phải tốn thêm giấy và mất thêm thì giờ của các bạn mình mà có lẽ nhiều bạn đã thừa biết. Xin ngưng chuyện này nơi đây. Riêng bạn Trương Sỹ Thực ở Canada, nếu thấy mình viết lách chẳng đâu vào đâu về một nơi của quốc gia bạn đang là công dân thì cũng xin chỉ cho biết những điều chưa đúng hoặc không đúng. Được vậy thì cảm ơn bạn rất nhiều. Nói đến chuyện đi đó đi đây hay nói nôm na là đi du lịch “nước ngoài” mà không nhắc đến một tí chuyện đi du lịch của người Việt Nam ta ở trong nước e có phần bên trọng bên khinh.

Số là mới đây, có thêm mấy vị thanh niên vừa nam lẫn nữ đi du lịch sang Thụy Sĩ đã nhám tay vợ mấy chiếc kính mát trị giá 300 đô (TS) bị bắt quả tang và bị phạt hai ngàn đô. Trước đó có cả hàng trăm vụ ăn cắp ở nước ngoài bởi khách du lịch từ Việt Nam

và nhiều nước đã lên tiếng báo động. Thấy nguy hại đến uy tín và thanh danh của nhà nước CHXHCNVN (cũng có uy tín và thanh danh nữa đấy!) nên Bộ Văn Hóa, Thể Thao và Du Lịch hôm 24 tháng 7 – 2015 đã ra thông báo số 883/TCDL-LH do phó cục trưởng TCDL Ngô Hoài Chung ký gửi đến nhiều cơ quan liên hệ nhằm giáo dục quần chúng khi đi du lịch ở nước ngoài, thông báo nói rằng: chớ có thò tay ngọc thạch tay vàng chôm chìa hàng hóa của người ta. Khi thông báo vừa ban hành chưa ráo mực thì dân trong nước đã có cả hàng trăm lời bàn luận nghe vị chua chua đắng đắng như sau, xin đơn cử: **Hồ Ngọc Bảo Linh:** Người Việt Nam đi đến đâu tai tiếng đến đó, sau Trung quốc đại lục...**Thảo Thảo:** Nhà báo biên tập viên Kiều Trinh đài THVN còn không dưới vài lần ăn cắp ở nước ngoài thì dân thường có gì nà? **Luận Đàm:** Trung ương đảng có hẳn một nghị quyết về xây dựng con người còn chẳng giải quyết được gì nói gì đến cái văn bản kiểu...trẻ trâu...**Thi Hoa Bình:** Chấn chỉnh = Văn bản được không? Trong khi đại diện bản sắc văn hóa Việt hàng ngày rao giảng trên đài THQG cũng từng bị cảnh sát nước ngoài bắt vì tội ăn cắp. **Phạm Ngọc:** To ăn cướp to bé ăn cướp bé thì bọn thảo dân ăn cắp có gì lạ! Những câu bàn luận về thông báo nói trên của người dân trong nước chẳng khác nào họ múc nước phân vãi vào mặt các quan chức của cái gọi là xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Mặt dày hơn mo chắc cũng chẳng hiểu chữ “Nhục” là gì...

Nhiều năm gần đây dân Trung hoa lục địa hay nói cách khác là dân Tàu cộng cũng đua nhau đi du lịch nước ngoài và cũng giờ những trò xấu xa ở những nơi họ đặt chân

tới khiến các nước đều khiếp đảm, đến nỗi chính quyền Trung cộng phải ra văn bản “giáo dục” quần chúng của họ khi đi du lịch nước ngoài. Chuyện chẳng thấm vào tai của con dân họ Tập nên có một con dân gốc Tàu đã viết và cho phát hành cuốn “Heo Xổng Chuồng” để cho cả thế gian cảnh giác. Đến bao giờ thì 24,000 ông bà tiến sĩ Việt Nam mới viết và phát hành cuốn “Lợn Xổng Chuồng” đây?. Nếu có chuyện này xảy ra thì đúng là “anh nào em nấy” (anh em xã hội chủ nghĩa mí nhau, cùng ăn bằng máng) giống lông giống luôn cả móng...100%.

Các bạn mình thân mến,
Tháng bảy có thể nói là tháng nóng cao điểm của tiểu bang mình đang cư ngụ, ngày nào cũng có nhiệt độ gồm ba con số. Hy vọng vài tuần nữa mới có thể có vài hạt mưa làm quà cho mùa hạ.

Chúc các bạn mình bước qua tháng tám có nhiều điều vui.

Hẹn thư sau

Phong Châu

